

[Thisted Knudsen.]

skulle undgå. Ja, den højtærede finansminister ser meget skeptisk ud, men jeg tror det altså — man kan jo ikke diskutere tro. . . . (*Finansministeren* [Poul Hansen]: Nej!).

Se, disse virkninger vil være meget forskellige ud over landet. For landbrugsjordens vedkommende ved vi, at den sjællandske jord vel nok vil få den største forhøjelse af vurderingen, den jyske, f. eks. i Hjørring amt, meget, meget mindre. Men det afgørende er, at hvis der ikke sker noget på dette område, vil man udløse skattemæssige virkninger af en størrelsesorden, som vi efter min opfattelse skulle undgå. Jeg forstår altså den højtærede finansminister sådan, at man har stor sympati for denne tanke, og det er klart, at man ikke tør sige nej; det ville jeg heller ikke gøre i ministerens sted. Men man siger: vi må afvente dels ekspertudvalget, dels selve vurderingen, dels den nye udskrivningslov, hvor visse problemer, der også har forbindelse med vurderingen, skal tages op til behandling. Jeg ved altså ikke, om jeg kan konstatere absolut sympati for tanken. Jeg forstår, at hvad angår formueskatten, er man klar over, at bundgrænsen er for lav, og det vil den jo blive i endnu højere grad, når vurderingen kommer, så formueskatten kan vi altid drøfte. Der var en gammel socialdemokrat, der hed Jeppe Aakjær — det var dengang der var socialdemokrater til — og han sagde:

„Vis dem døren, smid dem på porten,

De bærer misundelsens lus i skjorten.“
Hvad kan man egentlig bruge dette ord til? At meget af den formuebeskatning, vi har, præges af misundelse. Der er egentlig ikke nogen fornuft i det. Nu forstår jeg på den højtærede finansminister — det understreger jeg — at man erkender, at disse vurderinger egentlig ikke bør føre til, at kredsen af formueskatteydere, når værdistigninger finder sted på papiret, af den grund udvides. Nu vel, så er vi ikke langt

fra hinanden. Så er det bare tallet. Det bliver vi nok enige om.

Så er der spørgsmålet om lejeværdien i huse. Jeg erkender, at der er et problem også for lejerne. Jeg hører ikke til dem, der mener, man ensidigt skal lægge vægt på det ene punkt; man skal naturligvis tage hensyn til begge sider. Jeg har det udgangspunkt, og det har jeg haft i mange år, det ved den højtærede finansminister — vi har den ære at være valgt i samme amt, og vi har begge den ære at være valgt af fornuftige vælgere — at boligen er noget, vi skal holde fingrene væk fra. Jeg synes, at den lejeværdi, som vi efterhånden får på grund af den høje rente, gør, at vi ikke på nogen som helst måde må belaste boligen, hvad enten det drejer sig om parcelhusejere eller lejere, med øgede udgifter, fordi der nu kommer en opskrivning på papiret.

For så vidt angår landbrugsjorden, går jeg ud fra, at man må erkende, at det går ikke med øgede afgifter på den. Jeg hører til dem, der har hævdet det synspunkt — og det har landbruget gjort selv — at egentlig burde landbrugsjorden ikke komme til at betale mere i kroner og øre, end den har gjort før. Jeg går ud fra, at man også har en vis sympati for dette synspunkt, selv om den højtærede finansminister ikke gav udtryk herfor.

Jeg resumerer altså, at kernen i denne sag er, at vi opskriver de faste værdier på papiret; det kan få alvorlige skattemæssige virkninger for parcelhusejere, for lejere, for landbrugere, og det kan få virkninger også for kredsen af formueskatteydere. Det er det egentlige problem, og nu skyder regeringen altså løsningen af det ud til næste folketingsår. Det er der ikke noget at gøre ved, men jeg konstaterer altså, at sympati er der i hvert fald for vor tanke. Den højtærede finansminister burde have komplimenteret det konservative folkeparti og venstre for forslaget, men vil andre ikke gøre det, kan jeg egentlig gøre det